

Kære Karina Adsbøl,

Tak for du gider give dig tid – imponerende.

BPA ordningen er genial – det giver den frihed der er nødvendig for at få et så almindeligt liv som muligt.

§ 95.2 rejseforbud.

§ 95.2 ingen løn som arbejdsleder, rettigheder m.m. er diskriminerende. – på alle arbejdspladser i Danmark for arbejdslederen løn – undtaget her for 3-4-5-6 medarbejders styring m.m.

De to ting er helt håbløse – vi kan ikke sammen med vores søn og hans hjælper tage til huset i Sverige – man må ikke tage § 95.2 ud af landet – der er sikkert årsager og forklaringer i massevis, men det korte af det lange er at så skal min søn Stefan sidde hjemme hele sommeren mens vi andre hygger os i Sverige – han jo skal arve sommerhuset, som vi for vores sparepenge har lavet handicapvenligt med diverse handicapbad, loftlift, bad, dørtrin m.m. (også til glæder for hans andre handicapvenner) – nu må de altså ikke komme der mere.

Jo, vi kan tage ham med og selv passe ham (ulønnet naturligvis) – men hvor er vores ferie sammen så blevet af – hvis vi vil plukke kantareller og han er med i kørestolen. En af os bliver hos ham naturligvis. – det er kun et af hundrede eksempler.

Stefan er 23 år - min søn og 100 % handikappet men forstår alt og har et godt liv.

Min kone har valgt arbejdsleder rollen i BPA – tro mig – kommunen og arbejdsgiveren sender bunker papir, planlægning osv i en grad man skulle tro det var umuligt. Det er ikke let at have 4-5-6 hjælpere "ansat" med planer ferie, osv – + tid til hygge m.m..

Hertil er der al almindelig læge, skole osv – med hjælpere i huset.

Vi har super medarbejdere – men de kan være svære at finde til lav løn – i Stefans §95.2 tilfælde med stort behov, masker, spisevanskeligheder, lift, sug for slim, bleskift, liggesår og meget mere burde være naturligt at kunne ansætte uddannede socio-hjælpere – de ville kunne klare opgaven langt bedre end en fra "gaden"

Det skal ikke være en klagesang – vi lever i verdens rigeste land – og der øses med millionerne – skønt – fantastisk osv. Men de skal jo helst gå til de handikappede og ikke til nyttesløs administration, klagesager og bureaukrati i kommunen – det gør de desværre.

Kommunerne er så forhippet på at spare at for vort vedkommende har det udløst adskillige ankesager som vi alle har vundet. Det skulle ikke være nødvendigt med al den ekstremt omkostningsfulde sagsbehandling. Desværre spilder kommunerne oceaner af resurser på

administration der rettelig burde gå til andre områder eller direkte til den handikappede. Klager du bliver du dårligere behandlet – man får et horn i siden, det glemmes ikke – og for vort vedkommende har kommunen ikke været på besøg én eneste gang de seneste 5 år – vel at mærke hos en af kommunens dyreste sociale klienter.

Vi har forsøgt alt - ikke én gang er vi spurgt om det kan gøres bedre – billigere – mere effektivt.

Service-loven er verdensklasse – men det kniber for kommunale medarbejdere at efterleve service-lovens BPA-ordning til borgeren og forstå ideen – mere frihed. Vi kender naturligvis masser af handikappede og deres familie - det er utroligt hvad man hører...og det er ikke undtagelsen det er reglen, desværre.

Jeg uddyber gerne problemerne – vi har ikke valgt at få en handikappet søn, det skyldes en hospitalsfejl i fødslen.

Med venlig hilsen

Carl Szabad